

Bruxelles, den 23.11.2016
COM(2016) 851 final

2016/0361 (COD)

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om ændring af forordning (EU) nr. 806/2014 for så vidt angår kreditinstitutters og investeringsselskabers tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet

(EØS-relevant tekst)

{SWD(2016) 377}

{SWD(2016) 378}

BEGRUNDELSE

1. BAGGRUND FOR FORSLAGET

- **Forslagets begrundelse og formål**

Ændringsforslagene til forordning (EU) nr. 806/2014 (forordningen om den fælles afviklingsmekanisme eller SRMR) er en del af en lovgivningspakke, der også omfatter ændringsforslag til forordning (EU) nr. 575/2013 (kapitalkravsforordningen eller CRR), til direktiv 2013/36/EU (kapitalkravsdirektivet eller CRD) og til direktiv 2014/59/EU (direktivet om genopretning og afvikling af banker eller BRRD).

EU har igennem de senere år gennemført en omfattende reform af regelsættet for finansielle tjenesteydelser for at styrke de europæiske finansieringsinstitutters modstandsdygtighed, og reformen er i vidt omfang baseret på globale standarder fastlagt i samarbejde med EU's internationale partnere. Reformpakken omfattede navnlig forordning (EU) nr. 575/2013 (kapitalkravsforordningen eller CRR) og direktiv 2013/36/EU (kapitalkravsdirektivet eller CRD) om tilsynsmæssige krav til og tilsyn med institutter, direktiv 2014/59/EU (direktivet om genopretning og afvikling af banker eller BRRD) om genopretning og afvikling af institutter og forordning (EU) nr. 806/2014 om den fælles afviklingsmekanisme (SRMR).

Disse foranstaltninger blev truffet som svar på finanskrisen, der udviklede sig i 2007-2008. Da der ikke var noget passende regelsæt for krisestyring og afvikling, var regeringer over hele verden tvunget til at redde bankerne som følge af finanskrisen. Den efterfølgende indvirkning på de offentlige finanser og det uønskede incitament til at gøre omkostningerne forbundet med bankkrak til et samfundsanliggende har understreget, at der er behov for en anden tilgang til håndtering af bankkriser og beskyttelse af den finansielle stabilitet.

I overensstemmelse med de vigtige skridt, der er blevet aftalt og taget på internationalt niveau, har EU med direktiv 2014/59/EU (direktivet om genopretning og afvikling af banker eller BRRD)¹ og forordning (EU) nr. 806/2014 (forordningen om den fælles afviklingsmekanisme (SRMR))² etableret et solidt regelsæt for bankafvikling med henblik på en effektiv håndtering af bankkriser og mindske af deres negative indvirkning på den finansielle stabilitet og de offentlige finanser. En hjørnesten i det nye regelsæt for afvikling er "bail-in", der består i nedskrivning af gæld eller konvertering af fordringer eller andre forpligtelser til egenkapital i en på forhånd fastlagt rækkefølge. Værktøjet kan anvendes til at absorbere et instituts tab og til at rekapitalisere et institut, der er nødlidende eller forventeligt nødlidende, for at genoprette instituttets levedygtighed. Aktionærer og andre kreditorer skal derfor bære omkostningerne forbundet med, at et institut bliver nødlidende, i stedet for skatteyderne. I modsætning til andre jurisdiktioner er afviklingsmyndighederne i henhold til EU's regelsæt for genopretning og afvikling af banker allerede bemyndiget til at pålægge det enkelte kreditinstitut eller investeringsselskab ("institut") et minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver (MREL), der består af forpligtelser, som kan være omfattet af bail-in og skal anvendes til at absorbere tab og rekapitalisere institutter, hvis de

¹ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 190).

² Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15. juli 2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT L 225 af 30.7.2014, s. 1).

bliver nødlidende. Kommissionen vedtog for nylig de delegerede retsakter vedrørende den praktiske gennemførelse af dette krav³.

På globalt plan offentliggjorde Rådet for Finansiell Stabilitet (FSB) den 9. november 2015 term sheet for den samlede tabsabsorberingskapacitet (Total Loss-absorbing Capacity, TLAC) ("TLAC-standarden"), som blev vedtaget en uge senere på G20-topmødet i Tyrkiet⁴. Ifølge TLAC-standarden skal globale systemisk vigtige banker (G-SIB'er), kaldet globale systemisk vigtige institutter (G-SII'er) i EU-retten, have et tilstrækkeligt minimumsbeløb i meget tabsabsorberende forpligtelser (der kan være omfattet af bail-in) for at sikre en smidig og hurtig tabsabsorbering og rekapitalisering ved afvikling. I sin meddelelse af 24. november 2015⁵ forpligtede Kommissionen sig til at fremsætte et lovforslag inden udgangen af 2016, således at TLAC-standarden kunne gennemføres inden den fastsatte frist i 2019. Kommissionen forpligtede sig endvidere til at revidere de eksisterende MREL-regler med det formål at sikre, at de er i fuld overensstemmelse med den internationalt aftalte TLAC-standard, med udgangspunkt i resultaterne i en rapport, som Den Europæiske Banktilsynsmyndighed (EBA) skal forelægge for Kommissionen i henhold til artikel 45, stk. 19, i BRRD. EBA offentliggjorde allerede en foreløbig rapport den 19. juli 2016⁶, og den endelige rapport forventes at blive forelagt i løbet af december 2016.

Selv om de generelle bestemmelser i BRRD og SRMR fortsat er gyldige og sunde, er hovedformålet med dette forslag at gennemføre TLAC-standarden og at integrere TLAC-kravet i de generelle MREL-regler og undgå overlapning ved at anvende to parallelle krav. Selv om TLAC og MREL har samme reguleringsformål, er der imidlertid en række forskelle med hensyn til deres opbygning. Anvendelsesområdet for MREL omfatter ikke kun G-SII'er, men hele Unionens banksektor. Til forskel for TLAC-standarden, der indeholder et harmoniseret minimumsniveau, fastsættes MREL-niveauet af afviklingsmyndighederne på grundlag af en institutspecifik vurdering fra sag til sag. Endelig bør TLAC-minimumskravet i princippet opfyldes med efterstillede gældsinstrumenter, og med henblik på MREL kan afviklingsmyndighederne stille krav om efterstilling af gældsinstrumenter i konkrete tilfælde, i det omfang det er nødvendigt for at sikre, at kreditorer, der er omfattet af bail-in, i en given situation ikke stilles ringere end i et hypotetisk insolvensscenarie (et scenarie, der er kontrafaktisk til afvikling). Med henblik på at sikre et enkelt og gennemsigtigt regelsæt, der skaber retssikkerhed og konsistens, foreslår Kommissionen at integrere TLAC-standarden i de eksisterende MREL-regler og sikre, at begge krav opfyldes med instrumenter, der i vid udstrækning er identiske. I forbindelse med denne tilgang skal der indføres begrænsede justeringer i de eksisterende MREL-regler, som sikrer den tekniske overensstemmelse med strukturen i eventuelle fremtidige krav til G-SII'er.

Der er navnlig behov for passende tekniske ændringer af de eksisterende MREL-regler for at tilpasse reglerne til TLAC-standarden, bl.a. vedrørende de nævnere, der anvendes til at måle tabsabsorberingskapaciteten, interaktionen med kapitalbufferkrav, videregivelse af

³ Kommissionens delegerede forordning (EU) 2016/1450 af 23. maj 2016 om supplerende regler til Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU for så vidt angår reguleringsmæssige tekniske standarder, der præciserer kriterierne i forbindelse med metoden til fastlæggelse af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver (EUT L 237 af 3.9.2016, s. 1).

⁴ FSB, "Principles on Loss-absorbing and Recapitalisation Capacity of Globally Systemically Important Banks (G-SIBs) in Resolution, Total Loss-absorbing Capacity (TLAC) Term Sheet", 9.11.2015.

⁵ Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet, Rådet, Den Europæiske Centralbank, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget "Hen imod fuldførelsen af bankunionen", 24.11.2015, COM(2015) 587 final.

⁶ <https://www.eba.europa.eu/documents/10180/1360107/EBA+Interim+report+on+MREL>

oplysninger om risici til investorer og deres anvendelse i forbindelse med forskellige afviklingsstrategier. Hvad angår gennemførelsen af TLAC-standarden for G-SII'er, vil Kommissionens tilgang ikke i væsentligt omfang påvirke den byrde i forbindelse med efterlevelsen af MREL-reglerne, der pålægges institutter, der ikke er G-SII'er.

I praksis vil det harmoniserede minimumsniveau for TLAC-standarden blive indført i Unionen gennem ændringer af kapitalkravsforordningen og -direktivet (CRR og CRD)⁷, og det institutspecifikke tillæg for G-SII'er og det institutspecifikke MREL-krav til ikke-G-SII'er vil blive indført gennem målrettede ændringer af BRRD og SRMR. Forslaget indgår således i en bredere revision af EU's lovgivning på finansområdet, som har til formål at mindske risiciene i finanssektoren (CRR/CRD-revision) og gøre sektoren mere modstandsdygtig.

Dette forslag vedrører specifikt de målrettede ændringer af SRMR relateret til gennemførelsen af TLAC-standarden i Unionen. Dette forslag vil finde anvendelse på Den Fælles Afviklingsinstans (SRB) og de nationale afviklingsmyndigheder i de medlemsstater, som deltager i den fælles afviklingsmekanisme (SRM), når de fastlægger og gennemfører kravene til finansielle virksomheder i bankunionen om tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet.

- **Sammenhæng med de gældende regler på samme område**

I henhold til det eksisterende EU-regelsæt for bankafvikling skal alle europæiske banker allerede i dag have et tilstrækkeligt beløb i meget tabsabsorberende forpligtelser (der kan være omfattet af bail-in). Forslaget vil forbedre og fremme anvendelsen af de eksisterende regler ved at tilpasse det eksisterende krav til G-SII'er til den globale TLAC-standard. Forslaget er derfor i overensstemmelse med det overordnede mål for EU-regelsættet for bankafvikling om at mindske skatteydernes bidrag til afvikling af banker. Dette forslag er i fuld overensstemmelse med Kommissionens forslag om ændring af BRRD, for så vidt angår de gældende EU-regler om bankers tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet.

- **Sammenhæng med Unionens politik på andre områder**

Forslaget indgår i en bredere revision af EU's lovgivning på finansområdet, som har til formål at mindske risiciene i finanssektoren og samtidig fremme en bæredygtig finansiering af den økonomiske aktivitet. Det er fuldt ud i overensstemmelse med EU's grundlæggende mål om at fremme finansiell stabilitet, mindske skatteydernes bidrag til afviklingen af banker og bidrage til en bæredygtig finansiering af økonomien.

2. RETSGRUNDLAG, NÆRHEDSPRINCIPPET OG PROPORCIONALITETSPRINCIPPET

- **Retsgrundlag**

Forslaget til forordning er en ændring af en gældende forordning, SRMR. Retsgrundlaget for forslaget er det samme som for SRMR, dvs. artikel 114 i TEUF. I henhold til denne artikel kan der vedtages EU-foranstaltninger med henblik på indbyrdes tilnærmelse af nationale bestemmelser, der vedrører det indre markeds oprettelse og funktion.

⁷ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1). Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).

I henhold til forslaget harmoniseres de nationale love om genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber i de medlemsstater, som deltager i SRM, navnlig for så vidt angår deres tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet ved afvikling, i det omfang det er nødvendigt for at sikre, at SRB og de nationale afviklingsmyndigheder i de deltagende medlemsstater og banker i bankunionen har de samme værktøjer og den samme kapacitet til at håndtere nødlidende banker i overensstemmelse med de aftalte internationale standarder (TLAC-standarden).

I forslaget fastlægges harmoniserede krav til banker i de medlemsstater, som deltager i SRM, og det reducerer således kraftigt risikoen for forskellige nationale regler i de pågældende medlemsstater om tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet, der kan fordreje konkurrencen på det indre marked. Formålet med forslaget vedrører derfor det indre markeds oprettelse og funktion.

Derfor er artikel 114 i TEUF det rette retsgrundlag.

- **Nærhedsprincippet**

I medfør af nærhedsprincippet i artikel 5, stk. 3, i TEU handler Unionen på de områder, der ikke hører under dens enekompetence, kun hvis og i det omfang målene for den påtænkte handling ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne på centralt, regionalt eller lokalt plan, men på grund af den påtænkte handlingens omfang eller virkninger bedre kan nås på EU-plan.

Unionen og dens medlemsstater, navnlig de medlemsstater, der deltager i SRM, er forpligtet til at gennemføre internationale standarder. Uden foranstaltninger på EU-plan havde medlemsstaterne været nødsaget til selv at gennemføre den globale TLAC-standard i deres egne jurisdiktioner uden mulighed for at ændre det eksisterende regelsæt baseret på BRRD og SRMR. I lyset af de vigtige forskelle mellem TLAC-standarden og det eksisterende regelsæt og de nationale tilsynsmyndigheders eventuelle divergerende fortolkninger af TLAC-term sheetet ville banker, navnlig G-SII'er, derfor blive underlagt to parallelle krav (hvor TLAC-kravet anvendes forskelligt i de enkelte medlemsstater), hvilket ville indebære yderligere omkostninger for både banker og offentlige myndigheder (tilsyns- og afviklingsmyndigheder). Det er således hensigtsmæssigt at gennemføre den globale TLAC-standard på en harmoniseret måde i de medlemsstater, der deltager i SRM, og at tilpasse det eksisterende regelsæt med denne standard, således at bankernes og de offentlige myndigheders efterlevelseseffektivitet reduceres i videst muligt omfang, samtidig med at der sikres en effektiv afvikling af nødlidende banker.

- **Proportionalitetsprincippet**

I medfør af proportionalitetsprincippet må indholdet og formen af Unionens handling ikke gå videre, end hvad der er nødvendigt for at nå Unionens mål i overensstemmelse med de overordnede mål i traktaterne.

Hvad angår gennemførelsen af TLAC-standarden for G-SII'er, vil forslaget ikke i væsentligt omfang påvirke bankernes byrde i forbindelse med efterlevelsen af de eksisterende regler om tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet, da forslaget kun udvider anvendelsesområdet for minimumsniveauet for TLAC-standarden til at omfatte G-SII'er. Forslaget begrænser desuden i vidt omfang bankernes, navnlig G-SII'ernes, omkostninger til efterlevelse af TLAC-standarden ved i videst muligt omfang at tilpasse de eksisterende regler til denne standard.

Endelig udvider forslaget kun anvendelsesområdet for minimumsniveauet for TLAC-standarden til at omfatte G-SII'er. For ikke-G-SII'er opretholder forslaget derimod det eksisterende generelle princip om, at afviklingsmyndighederne bør skræddersy kvaliteten og omfanget af kravet om tabsabsorbering og rekapitalisering til den enkelte bank ud fra dens risikoprofil, størrelse, forbundethed og den valgte afviklingsstrategi. Med hensyn til G-SII'er, der er omfattet af minimumsniveauet for TLAC-standarden, skal SRB og de nationale afviklingsmyndigheder i henhold til forslaget, inden de stiller krav om et institutspecifikt tillæg, vurdere, om dette tillæg er nødvendigt, proportionalt og begrundet. Bestemmelserne i forslaget står derfor i rimeligt forhold til, hvad der er nødvendigt for at nå målene.

3. RESULTATER AF KONSEKVENSANALYSER

• Konsekvensanalyse

Forslaget, der indgår i en bredere revision af EU's lovgivning på finansområdet, som har til formål at mindske risiciene i finanssektoren (CRR/CRD-revision), har været underkastet en omfattende konsekvensanalyse. Udkastet til konsekvensanalyse blev forelagt Kommissionens Udvalg for Forskriftskontrol den 7. september 2016⁸. Udvalget afgav en negativ udtalelse den [dato]. Efter en styrkelse af evidensgrundlaget for visse elementer i revisionspakken afgav udvalget en positiv udtalelse den 27. september 2016.

Kommissionen har i overensstemmelse med sin politik for bedre lovgivning foretaget en konsekvensanalyse af en række alternative politikker. De politiske løsningsmodeller blev vurderet i forhold til hovedmålsætningerne om at forbedre bankernes tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet ved afvikling og retssikkerheden og sammenhængen i regelsættet for afvikling. Vurderingen gik ud på at overveje konsekvenserne af at nå disse mål og omkostningseffektiviteten ved at gennemføre forskellige politiske løsningsmodeller.

Med hensyn til gennemførelsen af TLAC-standarden i EU er tre politiske løsningsmodeller blevet overvejet i konsekvensanalysen. I den første løsningsmodel vil BRRD og SRMR fortsat være gældende i deres nuværende form. I den anden løsningsmodel vil TLAC-standarden for G-SII'er blive integreret i det eksisterende regelsæt for afvikling, og dette regelsæt vil blive ændret, når det er relevant, for at sikre fuld overensstemmelse med TLAC-standarden. I den tredje politiske løsningsmodel foreslås det at udvide anvendelsesområdet for minimumsniveauet for TLAC-standarden yderligere til at omfatte andre systemisk vigtige institutter (O-SII'er) i EU end G-SII'er. Konsekvensanalysen viste, at den anden politiske løsningsmodel er bedst egnet til at nå de relevante politiske mål. I modsætning til den første løsningsmodel sikrer den navnlig en harmoniseret gennemførelse af TLAC-standarden for alle G-SII'er i EU ved at reducere deres omkostninger til efterlevelse af potentielt to forskellige krav (TLAC-standarden og de gældende bestemmelser i BRRD og SRMR) og en ensartet fortolkning af TLAC-term sheetet i EU. Denne løsningsmodel vil øge afviklingsmulighederne for G-SII'er i EU og forhindre afsmitningseffekter af G-SII'ers krydsejerskab gennem specifikke regler i TLAC-standarden, der ikke findes i BRRD og SRMR i dag (dvs. TLAC-minimumsniveauet i form af efterstillede gældsinstrumenter, fradrag af G-SII'ers krydsejerskab af TLAC-instrumenter). Denne løsningsmodel vil sikre, at TLAC-standarden gennemføres i EU, hvilket vil styrke forventningen om, at andre jurisdiktioner gør det samme for at forbedre afviklingsmulighederne for G-SIB'er globalt. På den anden side er denne politiske løsningsmodel bedre end den tredje løsningsmodel, da den ikke har den ulempe at udvide minimumsniveauet for TLAC-standarden til at omfatte andre banker end G-SII'er (O-

SII'er), for hvilke dette TLAC-minimumskrav ikke synes at være godt kalibreret i lyset af deres store diversitet med hensyn til størrelse, forretningsmodel, forbundethed og systemisk betydning.

- **Grundlæggende rettigheder**

Dette forslag overholder de grundlæggende rettigheder og de principper, som bl.a. anerkendes i Den Europæiske Unions charter om grundlæggende rettigheder, navnlig ejendomsretten og friheden til at drive egen virksomhed, og det skal gennemføres i overensstemmelse med disse rettigheder og principper. Forordningen sikrer navnlig, at indgriben i bankkreditorens ejendomsrettigheder ikke sker i urimeligt omfang. De berørte kreditorer bør ikke lide større tab end dem, de ville have lidt, hvis instituttet var blevet likvideret ved almindelig insolvensbehandling på tidspunktet for afgørelsen om afvikling.

4. VIRKNINGER FOR BUDGETTET

Forslaget har ingen virkninger for Unionens budget.

5. ANDRE FORHOLD

- **Nærmere redegørelse for de enkelte bestemmelser i forslaget**

Som forklaret ovenfor vil ændringerne af CRR, der indgår i den samme lovgivningspakke, omfatte reglerne om TLAC-minimumskravet for G-SII'er, hvorimod dette forslag vedrører det institutspecifikke tillæg for G-SII'er og de generelle krav, der finder anvendelse på banker i bankunionen. Dette forslag indeholder en række målrettede ændringer af den gældende SRMR.

Ændringer af artikel 3, 8 og 9 i SRMR

I TLAC-standarden og BRRD og SRMR anerkendes både SPE-afviklingsstrategien (single point of entry) og MPE-afviklingsstrategien (multiple point of entry). Ifølge SPE-strategien afvikles blot én koncernenhed (normalt moderselskabet), hvorimod andre koncernenheder (normalt driftsenheder) ikke afvikles, idet deres tab overføres til den enhed, der skal afvikles. Ifølge MPE-strategien kan mere end en enhed afvikles. Det er vigtigt, at de enheder, der skal afvikles ("afviklingsenheder"), og deres datterselskaber ("afviklingskoncerner") identificeres klart for at sikre, at den ønskede afviklingsstrategi anvendes effektivt. Denne identificering er desuden ligeledes relevant for fastsættelsen af omfanget af anvendelsen af de regler om tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet, som finansielle virksomheder skal overholde. Af denne årsag indføres begreberne "afviklingsenhed" og "afviklingskoncern" med ændringerne af artikel 3 i SRMR. I ændringerne af artikel 8 og 9 vedrørende koncernafviklingsplanlægning kræves det udtrykkeligt, at Afviklingsinstansen identificerer afviklingsenhederne og afviklingskoncernerne i en finanskoncern og grundigt overvejer konsekvenserne af en planlagt afviklingsforanstaltning i koncernen for at sikre en effektiv koncernafvikling.

Ændringer af artikel 12 i SRMR

Artikel 12 ophæves og erstattes med følgende nye bestemmelser: artikel 12, 12a, 12b, 12c, 12d, 12e, 12f, 12g, 12h, 12i og 12j.

I artikel 12 fastlægges den institutionelle ramme for anvendelsen af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver ved at understrege SRB's og de deltagende medlemsstaters nationale afviklingsmyndigheders og kompetente myndigheders respektive roller.

Det institutspecifikke minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver ("MREL") måles i øjeblikket som en procentdel af instituttets samlede passiver. I den ændrede artikel 12a tilpasses MREL-målekriterierne til kriterierne i det harmoniserede minimumskrav for G-SII'er i TLAC-standarden ("TLAC-minimumskravet"). Det institutionsspecifikke krav bør derfor udtrykkes som en procentdel af målene for det relevante instituts samlede risikoeksponering og gearingsgradens eksponering.

I artikel 12b opretholdes den eksisterende undtagelse fra MREL-kravet for realkreditinstitutter, forudsat at nationale insolvensprocedurer eller tilsvarende procedurer sikrer en effektiv tabsabsorbering på kreditorsiden, der opfylder afviklingsmålene. Det præciseres ligeledes, at institutter, som er undtaget fra MREL-kravet, ikke skal omfattes af det generelle konsoliderede krav, der er fastsat for afviklingskoncernen.

I artikel 12c fastsættes kriterierne for de instrumenter og elementer, som kan anses for at opfylde MREL-kravet, hvis de tilpasses nøje til kriterierne i TLAC-standarden for TLAC-minimumskravet. Disse kriterier er derfor identiske med følgende undtagelser.

Med hensyn til de omfattede instrumenters anvendelsesområde kan visse instrumenter, der har karakter af derivater, såsom strukturerede obligationer, omfattes af MREL-kravet, fordi de kan være tilstrækkelig tabsabsorberende ved afvikling. Strukturerede obligationer er gældsforpligtelser med en indbygget derivatkomponent. Deres afkast er tilpasset afkastet fra referenceaktiver såsom enkeltaktier, aktieindekser, fonde, renter, råvarer eller valutaer. Det præciseres i artikel 12c, at strukturerede obligationer kan betragtes som MREL-instrumenter, hvis de har en fast hovedstol, som skal tilbagebetales ved forfald, og det ekstra afkast kun er knyttet til et derivat og afhænger af referenceaktivets afkast. Begrundelsen herfor er, at den faste hovedstol kendes inden udstedelsestidspunktet, den er stabil i hele den strukturerede obligations livscyklus og kan nemt omfattes af bail-in ved afvikling.

I henhold til TLAC-standarden skal TLAC-minimumskravet i vid udstrækning opfyldes med efterstillede gældsinstrumenter, der ved insolvens er efterstillet ikkeefterstillede forpligtelser, som er udtrykkeligt udelukket fra TLAC-minimumskapitalkravet, såsom dækkede indskud, derivater, skattemæssige forpligtelser eller andre offentretlige forpligtelser. Med henblik på opfyldelse af det institutspecifikke MREL-krav kan afviklingsmyndighederne i dag stille krav om efterstilling af nedskrivningsrelevante gældsinstrumenter i konkrete tilfælde. Det præciseres endvidere i de nye bestemmelser i artikel 12c, at der kan stilles krav om efterstilling, i det omfang det er nødvendigt for at lette anvendelsen af bail-in-værktøjet, navnlig når der er klare tegn på, at kreditorer omfattet af bail-in sandsynligvis vil lide tab ved afvikling, der er større end deres potentielle tab ved insolvens, og kun i det omfang det er nødvendigt for at dække den del af tabene, der overstiger de sandsynlige tab ved insolvens. Ethvert krav om efterstilling stillet af Afviklingsinstansen vedrørende det institutspecifikke MREL-krav bør ikke berøre muligheden for at opfylde TLAC-minimumskravet med ikkeefterstillede gældsinstrumenter i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 575/2013 og TLAC-standarden.

I artikel 12d præciseres kriterierne for Afviklingsinstansens fastlæggelse af MREL-kravet for alle enheder. MREL-kravet bør give banker mulighed for at absorbere forventede tab ved afvikling og rekapitalisere banken efter afviklingen. Afviklingsinstansen skal behørigt begrunde det pålagte MREL-krav baseret på den valgte afviklingsstrategi. Dette beløb bør ikke overstige det samlede forventede tab ved afvikling, som svarer til institutternes kapitalgrundlagskrav, og det rekapitaliseringsbeløb, som giver enheden mulighed for at opfylde det kapitalgrundlagskrav, som er nødvendigt for at kunne få tilladelse til at fortsætte sine aktiviteter inden for rammerne af den valgte afviklingsstrategi, efter afviklingen. MREL-kravet bør udtrykkes som en procentdel af målene for den samlede risikoeksponering og gearingsgraden, og institutterne bør opfylde begge målniveauer.

Med hensyn til G-SII'er præciseres det i artikel 12e, at et institutspecifikt tillæg til TLAC-minimumsniveauet som fastlagt i TLAC-standarden kun kan pålægges, hvis dette minimum ikke er tilstrækkeligt til at absorbere tab og rekapitalisere et G-SII med den valgte afviklingsstrategi. Afviklingsinstansens afgørelse om at pålægge et sådant tillæg bør begrundes behørigt.

Som i forslaget om ændring af CRD indfører forslaget begrebet "vejledning" i artikel 12f. Dette giver Afviklingsinstansen mulighed for at stille krav til institutterne om opnåelse af højere MREL-niveauer og samtidig håndtere overtrædelser af disse niveauer på en mere fleksibel måde, navnlig ved at afbøde de automatiske virkninger af sådanne overtrædelser i form af begrænsninger af de maksimale udlodningsbeløb ("MUB'er"). I henhold til artikel 12f kan Afviklingsinstansen navnlig stille krav til institutterne om at dække yderligere beløb til dækning af tab ved afvikling, som er højere end de forventede tab i et almindeligt afviklingsscenarie (dvs. over niveauet for de eksisterende kapitalgrundlagskrav), og sikre en tilstrækkelig markedstillid til enheden efter afviklingen (dvs. ud over det krævede rekapitaliseringsbeløb). Det fastslås imidlertid i artikel 12f, at det angivne niveau i vejledningen, for så vidt angår den tabsabsorberende del af MREL-kravet, ikke bør være højere end niveauet i "kapitalvejledningen", når tilsynsmyndighederne anmoder om sådanne retningslinjer som led i en tilsynsmæssig stresstest vedrørende dækning af tab, der overstiger de almindelige krav. For rekapitaliseringsdelen bør det angivne niveau i vejledningen i at sikre tilliden til markedet give institutterne mulighed for at opfylde kravene til tilladelse i en passende periode efter afviklingen. Denne markedstillidsbuffer bør ikke overskride det kombinerede kapitalbufferkrav i henhold til direktiv 2013/36/EU, medmindre et højere niveau er nødvendigt for at sikre, at enheden efter afviklingen fortsat opfylder kravene til tilladelse i en passende periode.

Artikel 12g og 12h vedrører omfanget af anvendelsen af MREL-kravet. Med hensyn til institutter, der kan betragtes som afviklingsenheder, finder MREL-kravet kun anvendelse på disse enheder på konsolideret afviklingskoncernniveau. Afviklingsenhederne vil således være forpligtet til at udstede nedskrivningsrelevante (gælds)instrumenter til tredjemandskreditorer, som omfattes af bail-in, hvis afviklingsenheden (dvs. afviklingskoncernen) afvikles. Med hensyn til andre enheder i koncernen indfører forslaget begrebet "internt" MREL-krav i overensstemmelse med et lignende begreb indført i TLAC-standarden. Andre enheder i afviklingskoncernen, som ikke selv er afviklingsenheder, bør derfor udstede nedskrivningsrelevante (gælds)instrumenter internt i afviklingskoncernen, der købes af afviklingsenhederne. Hvis en enhed i afviklingskoncernen, som ikke selv er en afviklingsenhed, på et tidspunkt ikke længere er levedygtig, nedskrives eller konverteres instrumenterne til egenkapital, og den pågældende enheds tab overføres til afviklingsenheden. Hovedfordelen ved det interne MREL-krav er, at det gør det muligt at rekapitalisere en enhed

(med kritiske funktioner) i afviklingskoncernen uden at afvikle enheden formelt, hvilket potentielt kan forstyrre markedet. Anvendelsen af dette krav bør imidlertid være i overensstemmelse med den valgte afviklingsstrategi, og den bør navnlig ikke ændre ejerskabsforholdet mellem enheden og afviklingskoncernen efter rekapitaliseringen. Det fastslås ligeledes i forslaget, at det interne MREL-krav på visse betingelser kan erstattes af sikkerhedsgarantier mellem afviklingsenheden og de andre enheder i afviklingskoncernen, der kan udløses med samme tidsfrister som de interne MREL-instrumenter. De foreslåede sikkerhedsforanstaltninger omfatter navnlig de relevante afviklingsmyndigheders aftale om at erstatte det interne MREL-krav og den sikkerhedsstillelse for garantien, som afviklingsenheden har givet sit datterselskab, med en meget likvid sikkerhedsstillelse med minimal kredit- og markedsrisiko.

Det fastslås i artikel 12i, at Afviklingsinstansen på visse betingelser kan dispensere helt fra et datterselskabs interne MREL-krav, hvis både datterselskabet og afviklingsenheden i moderselskabet er etableret i den samme deltagende medlemsstat.

Ændringerne i artikel 12g vedrører manglende overholdelse af MREL-kravet. I artikel 12g anføres afviklingsmyndighedernes beføjelser i tilfælde af overtrædelser af MREL-kravet. Da manglende overholdelse af kravet kan udgøre en hindring for et instituts eller en koncerns afvikling, afkorter ændringerne af artikel 10 den eksisterende procedure til at fjerne hindringer for afviklingen med henblik på en hurtig håndtering af eventuelle overtrædelser af kravet. Ændringerne giver ligeledes Afviklingsinstansen nye beføjelser til at kræve ændringer af nedskrivningsrelevante instrumenters løbetidsprofiler og institutternes planer om at genoprette MREL-niveauet.

Ændringer af artikel 16, 18, 20 og 21

Ændringerne af artikel 16, 18, 20 og 21 sikrer, at Afviklingsinstansen ligeledes kan nedskrive eller konvertere interne MREL-instrumenter ud over kapitalinstrumenter (f.eks. gældsinstrumenter) til egenkapital, hvis enheden i afviklingskoncernen, som ikke selv er en afviklingsenhed, der udsteder dem, på et tidspunkt ikke længere er levedygtig.

Forslag til

EUROPA-PARLAMENTETS OG RÅDETS FORORDNING

om ændring af forordning (EU) nr. 806/2014 for så vidt angår kreditinstitutters og investeringsselskabers tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet

(EØS-relevant tekst)

EUROPA-PARLAMENTET OG RÅDET FOR DEN EUROPÆISKE UNION HAR —
 under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde, særlig artikel 114,
 under henvisning til forslag fra Europa-Kommissionen,
 efter fremsendelse af udkast til lovgivningsmæssig retsakt til de nationale parlamenter,
 under henvisning til udtalelse fra Den Europæiske Centralbank⁹,
 under henvisning til udtalelse fra Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg¹⁰,
 efter den almindelige lovgivningsprocedure, og
 ud fra følgende betragtninger:

- (1) Rådet for Finansiell Stabilitet (FSB) offentliggjorde den 9. november 2015 term sheet for den samlede tabsabsorberingskapacitet (Total Loss-absorbing Capacity, TLAC) ("TLAC-standarden"), der blev godkendt af G-20 i november 2015. Ifølge TLAC-standarden skal globale systemisk vigtige banker ("G-SIB'er"), kaldet globale systemisk vigtige institutter ("G-SII'er") i EU-retten, have et tilstrækkeligt minimumsbeløb i meget tabsabsorberende forpligtelser (der kan være omfattet af bail-in) for at sikre en smidig og hurtig tabsabsorbering og rekapitalisering ved afvikling. I sin meddelelse af 24. november 2015¹¹ forpligtede Kommissionen sig til at fremsætte et lovforslag inden udgangen af 2016, således at TLAC-standarden kunne gennemføres inden den internationalt fastsatte frist i 2019.
- (2) Ved gennemførelsen af TLAC-standarden i EU skal der ligeledes tages hensyn til det eksisterende institutspecifikke minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver ("MREL"), der finder anvendelse på alle kreditinstitutter og investeringsselskaber i Unionen, som fastsat i Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU¹². Da TLAC og MREL har samme mål om at sikre, at kreditinstitutter og investeringsselskaber i Unionen har en tilstrækkelig tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet, bør de to krav være komplementære elementer i et fælles regelsæt. I praksis bør det harmoniserede minimumsniveau for

⁹ EUT C [...], [...], s. [...].

¹⁰ EUT C [...], [...], s. [...].

¹¹ Meddelelse fra Kommissionen til Europa-Parlamentet, Rådet, Den Europæiske Centralbank, Det Europæiske Økonomiske og Sociale Udvalg og Regionsudvalget "Hen imod fuldførelsen af bankunionen", 24.11.2015, COM(2015) 587 final.

¹² Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2014/59/EU af 15. maj 2014 om et regelsæt for genopretning og afvikling af kreditinstitutter og investeringsselskaber (EUT L 173 af 12.6.2014, s. 190).

TLAC-standarden for G-SII'er ("TLAC-minimumskravet") indføres i Unionen gennem ændringer af forordning (EU) nr. 575/2013¹³, og det institutspecifikke tillæg for G-SII'er og det institutspecifikke krav til ikke-G-SII'er, der benævnes minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, bør indføres gennem målrettede ændringer af direktiv 2014/59/EU og forordning (EU) nr. 806/2014¹⁴. De relevante bestemmelser i denne forordning om institutters tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet bør anvendes sammen med bestemmelserne i ovennævnte retsakter og i direktiv 2013/36/EU¹⁵ på en ensartet måde.

- (3) Det forhold, at der ikke er nogen harmoniserede regler i de medlemsstater, som deltager i den fælles afviklingsmekanisme (SRM), om gennemførelsen af TLAC-standarden, skaber yderligere omkostninger og retsusikkerhed for institutter og gør det vanskeligere at anvende bail-in-værktøjet for grænseoverskridende institutter. Det forhold, at der ikke er nogen harmoniserede EU-regler, fordrejer ligeledes konkurrencen på det indre marked, da institutternes omkostninger ved at opfylde de eksisterende krav og TLAC-standarden kan være meget forskellige i de deltagende medlemsstater. Det er derfor nødvendigt at fjerne disse hindringer for det indre markeds funktion og at undgå konkurrencefordrejninger som følge af manglende harmoniserede EU-regler om gennemførelsen af TLAC-standarden. Det relevante retsgrundlag for denne forordning bør derfor være artikel 114 i traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde (TEUF) som fortolket i overensstemmelse med EU-Domstolens retspraksis.
- (4) I overensstemmelse med TLAC-standarden bør både SPE-afviklingsstrategien (single point of entry) og MPE-afviklingsstrategien (multiple point of entry) fortsat anerkendes i forordning (EU) nr. 806/2014. Ifølge SPE-strategien afvikles blot én koncernenhed (normalt moderselskabet), hvorimod andre koncernenheder (normalt driftsenheder) ikke afvikles, idet deres tab og rekapitaliseringsbehov overføres til den enhed, der skal afvikles. Ifølge MPE-strategien kan mere end en enhed afvikles. Det er vigtigt, at de enheder, der skal afvikles ("afviklingsenheder"), og deres datterselskaber ("afviklingskoncerner") identificeres klart for at sikre, at den ønskede afviklingsstrategi anvendes effektivt. Denne identificering er ligeledes relevant for fastsættelsen af omfanget af anvendelsen af de regler om tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet, som finansielle virksomheder skal overholde. Det er derfor nødvendigt at indføre begreberne "afviklingsenhed" og "afviklingskoncern" og at ændre forordning (EU) nr. 806/2014 vedrørende koncernafviklingsplanlægning for at stille et udtrykkeligt krav til Den Fælles Afviklingsinstans ("Afviklingsinstansen") om at identificere afviklingsenhederne og afviklingskoncernerne i en koncern og grundigt overveje konsekvenserne af en planlagt afviklingsforanstaltning i koncernen for at sikre en effektiv koncernafvikling.

¹³ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 575/2013 af 26. juni 2013 om tilsynsmæssige krav til kreditinstitutter og investeringsselskaber og om ændring af forordning (EU) nr. 648/2012 (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 1).

¹⁴ Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 806/2014 af 15. juli 2014 om ensartede regler og en ensartet procedure for afvikling af kreditinstitutter og visse investeringsselskaber inden for rammerne af en fælles afviklingsmekanisme og en fælles afviklingsfond og om ændring af forordning (EU) nr. 1093/2010 (EUT L 225 af 30.7.2014, s. 1).

¹⁵ Europa-Parlamentets og Rådets direktiv 2013/36/EU af 26. juni 2013 om adgang til at udøve virksomhed som kreditinstitut og om tilsyn med kreditinstitutter og investeringsselskaber, om ændring af direktiv 2002/87/EF og om ophævelse af direktiv 2006/48/EF og 2006/49/EF (EUT L 176 af 27.6.2013, s. 338).

- (5) Afviklingsinstansen bør sikre, at institutter har en tilstrækkelig tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet til at sikre en smidig og hurtig tabsabsorbering og rekapitalisering ved afvikling med minimal indvirkning på den finansielle stabilitet og skatteyderne. Dette bør opnås, ved at institutterne overholder et institutspecifikt minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver fastlagt i forordning (EU) nr. 806/2014.
- (6) Med henblik på at tilpasse de nævnere, der anvendes til at måle institutternes tabsabsorberings- og rekapitaliseringskapacitet, til de nævnere, der anvendes i TLAC-standarden, bør MREL-kravet udtrykkes som en procentdel af målene for det relevante instituts samlede risikoeksponering og gearingsgradens eksponering.
- (7) Kriterierne for nedskrivningsrelevante passiver bør tilpasses nøje til de fastsatte kriterier i forordning (EU) nr. 575/2013 for TLAC-minimumskravet i overensstemmelse med de supplerende justeringer og krav, der er indført i nærværende forordning. Visse gældsinstrumenter med en indbygget derivatkomponent såsom visse strukturerede obligationer bør navnlig kunne opfylde MREL-kravet, hvis de har en fast hovedstol, som skal tilbagebetales ved forfald, og det ekstra afkast kun er knyttet til et derivat og afhænger af et referenceaktives afkast. I lyset af den faste hovedstol bør disse instrumenter være meget tabsabsorberende og nemt kunne omfattes af bail-in ved afvikling.
- (8) De forpligtelser, som kan opfylde MREL-kravet, omfatter i princippet alle forpligtelser knyttet til usikrede ikkeprivilegerede fordringer (ikkeefterstillede forpligtelser), medmindre de ikke opfylder specifikke kriterier fastlagt i nærværende forordning. For at forbedre afviklingsmulighederne for institutter gennem en effektiv anvendelse af bail-in-værktøjet bør Afviklingsinstansen have beføjelse til at kræve, at det selskabsspecifikke krav opfyldes med efterstillede forpligtelser, navnlig når der er klare tegn på, at kreditorer omfattet af bail-in sandsynligvis vil lide tab ved afvikling, der er større end deres potentielle tab ved insolvens. Kravet om at opfylde MREL med ikkeefterstillede forpligtelser bør kun stilles, i det omfang det er nødvendigt for at undgå, at kreditorernes tab ved afvikling ikke er større end de tab, de ville have lidt ved insolvens. Ethvert krav om efterstilling af gældsinstrumenter stillet af Afviklingsinstansen vedrørende MREL-kravet bør ikke berøre muligheden for at opfylde TLAC-minimumskravet med ikkeefterstillede gældsinstrumenter i overensstemmelse med forordning (EU) nr. 575/2013 og TLAC-standarden.
- (9) MREL-kravet bør give institutter mulighed for at absorbere forventede tab ved afvikling og rekapitalisere instituttet efter afviklingen. Afviklingsinstansen bør på grundlag af den valgte afviklingsstrategi behørigt begrunde det pålagte MREL-niveau, navnlig hvad angår behovet for og omfanget af det krav, der er omhandlet i artikel 104a i direktiv 2013/36/EU, i rekapitaliseringsbeløbet. Dette beløb bør omfatte det samlede forventede tab ved afvikling, som svarer til instituttets kapitalgrundlagskrav og det rekapitaliseringsbeløb, som giver instituttet mulighed for at opfylde det kapitalgrundlagskrav, som er nødvendigt for at kunne få tilladelse til at fortsætte sine aktiviteter inden for rammerne af den valgte afviklingsstrategi, efter afviklingen. MREL-kravet bør udtrykkes som en procentdel af målene for den samlede risikoeksponering og gearingsgraden, og institutterne bør opfylde begge målniveauer. Afviklingsinstansen bør have beføjelse til at justere rekapitaliseringsbeløbene i behørigt begrundede tilfælde, således at de i tilstrækkelig grad også afspejler de øgede risici, der gør sig gældende for afviklingsmulighederne som følge af afviklingskoncernens forretningsmodel, finansieringsmodel og overordnede

risikoprofil, og således i disse begrænsede tilfælde kræve, at de rekapitaliseringsbeløb, der er omhandlet i artikel 12d, stk. 3, første afsnit, og stk. 4, forhøjes.

- (10) For at forbedre deres afviklingsmuligheder bør Afviklingsinstansen have beføjelse til at pålægge G-SII'er et institutspecifikt MREL-krav ud over TLAC-minimumskravet fastlagt i forordning (EU) nr. 575/2013. Dette institutspecifikke MREL-krav må kun pålægges, når TLAC-minimumskravet ikke er tilstrækkeligt til at absorbere tab og rekapitalisere et G-SII med den valgte afviklingsstrategi.
- (11) Ved fastsættelsen af MREL-niveauet bør Afviklingsinstansen tage hensyn til graden af et instituts systemiske betydning og de potentielle negative virkninger for den finansielle stabilitet, hvis et institut bliver nødlidende. Afviklingsinstansen bør tage hensyn til behovet for lige konkurrencevilkår mellem G-SII'er og andre sammenlignelige institutter med systemisk betydning i de deltagende medlemsstater. MREL-kravet til institutter, der ikke er identificeret som G-SII'er, men som har en systemisk betydning i deltagende medlemsstater, der er sammenlignelig med G-SII'ers systemiske betydning, bør således ikke afvige uforholdsmæssigt fra niveauet for og sammensætningen af det generelt fastsatte MREL-krav for G-SII'er.
- (12) I lighed med de beføjelser, de kompetente myndigheder er tillagt i direktiv 2013/36/EU, bør Afviklingsinstansen have mulighed for at stille krav til institutterne om opnåelse af højere MREL-niveauer og samtidig håndtere overtrædelser af disse niveauer på en mere fleksibel måde, navnlig ved at afbøde de automatiske virkninger af disse overtrædelser i form af begrænsninger af de maksimale udlodningsbeløb ("MUB'er"). Afviklingsinstansen bør kunne vejlede institutterne i at dække yderligere beløb til dækning af tab ved afvikling, som er større end de kapitalgrundlagskrav, der er fastlagt i forordning (EU) nr. 575/2013 og direktiv 2013/36/EU, og/eller i at sikre en tilstrækkelig markedstillid til instituttet efter afviklingen. For at sikre overensstemmelsen med direktiv 2013/36/EU må der kun vejledes om dækning af yderligere tab, når de kompetente tilsynsmyndigheder har anmodet om "kapitalvejledningen" i henhold til direktiv 2013/36/EU, og det angivne niveau bør ikke være højere end det angivne niveau i disse retningslinjer. For rekapitaliseringsbeløbet bør det angivne niveau i vejledningen i at sikre tilliden til markedet give instituttet mulighed for fortsat at opfylde kravene til tilladelse i en passende periode, herunder ved at give instituttet mulighed for at dække omkostningerne forbundet med omstrukturering af sine aktiviteter efter afvikling. Markedstillidsbufferen bør ikke overskride det kombinerede kapitalbufferkrav i henhold til direktiv 2013/36/EU, medmindre et højere niveau er nødvendigt for at sikre, at enheden efter afviklingen fortsat opfylder kravene til tilladelse i en passende periode. Hvis en enhed til stadighed ikke har supplerende kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver som angivet i vejledningen, bør Afviklingsinstansen kunne kræve, at MREL-beløbet forøges, således at det dækker det angivne beløb i vejledningen. Ved vurderingen af, om der er tale om et vedvarende sammenbrud, bør Afviklingsinstansen tage hensyn til enhedens rapportering om MREL, jf. direktiv 2014/59/EU.
- (13) I overensstemmelse med forordning (EU) nr. 575/2013 bør institutter, der kan betragtes som afviklingsenheder, kun omfattes af MREL-kravet på konsolideret afviklingskoncernniveau. Afviklingsenheder bør således være forpligtet til at udstede nedskrivningsrelevante instrumenter og elementer for at opfylde MREL-kravet til eksterne tredjemandskreditorer, som omfattes af bail-in, hvis afviklingsenheden afvikles.

- (14) Institutter, der ikke er afviklingsenheder, bør opfylde det selskabsspecifikke krav på individuelt niveau. Disse institutters tabsabsorberings- og rekapitaliseringsbehov bør generelt dækkes af deres respektive afviklingsenheder gennem afviklingsenhedernes erhvervelse af nedskrivningsrelevante passiver udstedt af disse institutter og deres nedskrivning eller konvertering til ejerskabsinstrumenter, når disse institutter ikke længere er levedygtige. Det MREL-krav, der finder anvendelse på institutter, som ikke er afviklingsenheder, bør således anvendes sammen og i overensstemmelse med de krav, der finder anvendelse på afviklingsenheder. Det bør give Afviklingsinstansen mulighed for at afvikle en afviklingskoncern uden at afvikle visse af koncernens datterselskaber formelt, hvilket potentielt kan forstyrre markedet. Efter aftale med Afviklingsinstansen bør det være muligt at erstatte udstedelsen af nedskrivningsrelevante passiver til afviklingsenheder med sikkerhedsgarantier mellem afviklingsenheden og dens datterselskaber, som kan udløses, når de tidsfrister, der gælder for nedskrivningen eller konverteringen af nedskrivningsrelevante passiver, er opfyldt. Den underliggende sikkerhedsstilling for garantien bør være meget likvid og have en minimal markeds- og kreditrisiko. Afviklingsinstansen bør ligeledes have beføjelse til at dispensere helt fra anvendelsen af MREL-kravet på institutter, der ikke er afviklingsenheder, hvis både afviklingsenheden og dens datterselskaber er etableret i den samme deltagende medlemsstat.
- (15) Anvendelsen af MREL-kravet på institutter, som ikke er afviklingsenheder, bør være i overensstemmelse med den valgte afviklingsstrategi. Den bør navnlig ikke ændre ejerskabsforholdet mellem institutterne og afviklingskoncernen efter rekapitaliseringen af disse institutter.
- (16) Enhver overtrædelse af TLAC-minimumskravet og MREL-kravet bør håndteres og afhjælpes på passende vis af de kompetente myndigheder, afviklingsmyndighederne og Afviklingsinstansen. Da manglende overholdelse af disse krav kan udgøre en hindring for et instituts eller en koncerns afvikling, bør de eksisterende procedurer til at fjerne hindringer for afviklingen afkortes med henblik på en hurtig håndtering af eventuelle overtrædelser af disse krav. Afviklingsinstansen bør ligeledes have beføjelse til at pålægge institutterne at ændre nedskrivningsrelevante instrumenters og elementers løbetidsprofiler og at udarbejde og gennemføre planer for genoprettelse af MREL-niveauet.
- (17) Denne forordning overholder de grundlæggende rettigheder og de principper, som bl.a. anerkendes i chartret, navnlig ejendomsretten og friheden til at drive egen virksomhed, og det skal gennemføres i overensstemmelse med disse rettigheder og principper.
- (18) Da målene i denne forordning, nemlig at fastsætte ensartede regler om genopretning og afvikling, ikke i tilstrækkelig grad kan opfyldes af medlemsstaterne og på grund af foranstaltningens omfang bedre kan nås på EU-plan, kan EU vedtage denne forordning i overensstemmelse med nærhedsprincippet, jf. artikel 5 i traktaten om Den Europæiske Union. I overensstemmelse med proportionalitetsprincippet, jf. nævnte artikel, går denne forordning ikke ud over, hvad der er nødvendigt for at nå disse mål.
- (19) For at sikre en tilstrækkelig frist for anvendelsen af denne forordning bør ordningen anvendes [18 måneder efter forordningens ikrafttræden] —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

1. Ændringer af forordning (EU) nr. 806/2014 Artikel 3, stk. 1, affattes således:
 - a) Følgende numre indsættes:

"24a) "afviklingsenhed": en enhed, der er etableret i Unionen, og som er identificeret af Afviklingsinstansen i henhold til artikel 8 som en enhed, der er omfattet af afviklingsforanstaltningerne i handlingsplanen

24b) "afviklingskoncern": en koncern af enheder identificeret af Afviklingsinstansen i henhold til artikel 8, der omfatter afviklingsenheden og dens datterselskaber, der ikke selv er afviklingsenheder og ikke er datterselskaber af en anden afviklingsenhed
 - b) I nr. 49) erstattes "nedskrivningsrelevante passiver" med "passiver, der kan være omfattet af bail-in."

Følgende indsættes som nr. 49a):

"49a) "nedskrivningsrelevante passiver": passiver, der kan være omfattet af bail-in og opfylder betingelserne i artikel 12c eller artikel 12h, stk. 3, litra a)."
2. Artikel 7, stk. 3, litra d), affattes således:

"d) fastlægge niveauet for minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver i overensstemmelse med artikel 12-12k."
3. Artikel 8 ændres som følger:
 - a) Stk. 5 affattes således:

"5. I afviklingsplanen opstilles der modeller for, hvordan de i denne forordning omhandlede afviklingsværktøjer og -beføjelser kan anvendes på de i stk. 1 omhandlede enheder."
 - b) Stk. 6, første og andet afsnit, affattes således:

"Afviklingsplanen skal indeholde de afviklingsforanstaltninger, som Afviklingsinstansen kan træffe, hvis en i stk. 1 omhandlet enhed opfylder betingelserne for afvikling.

Oplysningerne i stk. 9, litra a), videregives til den pågældende enhed."
 - c) Stk. 9, litra p), affattes således:

"p) minimumskravet til kapitalgrundlag og efterstillede instrumenter i medfør af artikel 12c og en frist for opnåelse af dette niveau, hvor det er relevant"
 - d) Stk. 10 affattes således:

"10. Koncernafviklingsplaner skal indeholde en plan for afvikling af den i stk. 1 omhandlede koncern, der er ledet af EU-moderselskabet, som er etableret i en deltagende medlemsstat, og skal angive foranstaltninger til afvikling af:

 - a) EU-moderselskabet
 - b) de datterselskaber, der tilhører koncernen og er etableret i Unionen
 - c) de enheder, som er omhandlet i artikel 2, litra b)

- d) med forbehold af artikel 33, de datterselskaber, der tilhører koncernen og er etableret uden for Unionen.

I overensstemmelse med de foranstaltninger, der er omhandlet i første afsnit, skal afviklingsplanen angive følgende for hver koncern:

- a) afviklingsenhederne
 - b) afviklingskoncernerne."
- e) Stk. 11, litra a) og b), affattes således:
- "a) fastlægge de afviklingsforanstaltninger, der skal træffes over for en afviklingsenhed i de i stk. 6 omhandlede scenarier, og konsekvenserne af disse foranstaltninger for de i stk. 1 omhandlede andre koncernenheder, moderselskabet og datterselskabsinstitutterne
- a1) hvis en koncern som omhandlet i stk. 1 omfatter mere end en afviklingskoncern, fastlægge de afviklingsforanstaltninger, der skal træffes over for de enkelte afviklingskoncerners afviklingsenheder, og konsekvenserne af disse foranstaltninger for begge af følgende:
- i) andre koncernenheder, der tilhører den samme afviklingskoncern
 - ii) andre afviklingskoncerner
- b) undersøge, i hvilket omfang afviklingsværktøjerne og afviklingsbeføjelserne kan anvendes på afviklingsenheder, der er etableret i Unionen, og udøves på en koordineret måde, herunder ved foranstaltninger med henblik på at befordre tredjeparts opkøb af hele koncernen, af særlige forretningsområder eller aktiviteter, der varetages af en række koncernenheder, eller af individuelle koncernenheder eller afviklingskoncerner, og at afdække potentielle hindringer for en koordineret afvikling."

4. Artikel 10 ændres som følger:

- a) Stk. 4 affattes således:

"4. En koncern anses for at kunne afvikles, hvis det er muligt og troværdigt, at Afviklingsinstansen enten håndterer koncernenheder som led i almindelig insolvensbehandling eller afvikler dem ved at anvende afviklingsværktøjer og udøve afviklingsbeføjelser på afviklingsenheder, idet den så vidt muligt forhindrer, at det får betydelige negative konsekvenser for de finansielle systemer, herunder generel finansiell ustabilitet eller hændelser, der berører hele systemet, i de medlemsstater, i hvilke der er etableret koncernenheder, eller andre medlemsstater eller Unionen, og således at videreførelsen af koncernenhedernes kritiske funktioner sikres, hvis de nemt kan skilles ud i tide eller på anden vis.

Afviklingsinstansen underretter rettidigt EBA, når en koncern anses for ikke at kunne afvikles.

Hvis en koncern omfatter mere end en afviklingskoncern, vurderer Afviklingsinstansen den enkelte afviklingskoncerns afviklingsmuligheder i henhold til denne artikel.

Den i første afsnit omhandlede vurdering foretages ud over vurderingen af hele koncernens afviklingsmuligheder."

- b) I stk. 7 indsættes følgende afsnit:

"Hvis hindringen for en enheds eller koncerns afvikling skyldes en situation omhandlet i artikel 141a, stk. 2, i direktiv 2013/36/EU, underretter Afviklingsinstansen EU-moderselskabet om sin vurdering af denne hindring."

c) I stk. 9 indsættes følgende afsnit:

"Hvis hindringen for afvikling skyldes en situation som omhandlet i artikel 141a, stk. 2, i direktiv 2013/36/EU, forelægger EU-moderselskabet Afviklingsinstansen forslag til mulige foranstaltninger med henblik på at afhjælpe eller fjerne hindringen, der er identificeret i overensstemmelse med første afsnit, senest to uger efter modtagelsen af en underretning i henhold til stk. 7."

d) I stk. 11, litra i) og j), ændres "artikel 12" til "artikel 12g og artikel 12h".

e) I stk. 11 tilføjes følgende litraer:

"k) at pålægge en enhed at forelægge en plan for fornyet opfyldelse af artikel 12g og 12h og kravet i artikel 128, stk. 6, i direktiv 2013/36/EU

l) at pålægge en enhed at ændre løbetidsprofilen for de instrumenter, der er omhandlet i artikel 12c og artikel 12h, stk. 3, litra a) og b), for at sikre fortsat overholdelse af artikel 12g og 12h."

5. Følgende artikler indsættes i stedet for artikel 12 i forordning (EU) nr. 806/2014:

"Artikel 12

Fastlæggelse af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver

1. Afviklingsinstansen fastlægger efter høring af de kompetente myndigheder, herunder ECB, minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, jf. artikel 12a-12i, der er genstand for nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, som enheder og koncerner som omhandlet i artikel 7, stk. 2, og enheder og koncerner som omhandlet i artikel 7, stk. 4, litra b), og stk. 5, når betingelserne for anvendelse af disse stykker er overholdt, til enhver tid skal overholde.
2. De nationale afviklingsmyndigheder skal i forbindelse med udarbejdelsen af afviklingsplaner i overensstemmelse med artikel 9, efter høring af de kompetente myndigheder, fastlægge minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, jf. artikel 12a-12i, der er genstand for nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, som enheder som omhandlet i artikel 7, stk. 3, til enhver tid skal overholde. I denne forbindelse finder proceduren i artikel 31 anvendelse.
3. Afviklingsinstansen foretager en fastlæggelse i henhold til stk. 1 parallelt med udarbejdelsen og opretholdelsen af afviklingsplaner i henhold til artikel 8.
4. Afviklingsinstansen retter sin afgørelse om fastlæggelse af minimumskravet til de nationale afviklingsmyndigheder. De nationale afviklingsmyndigheder gennemfører Afviklingsinstansens instrukser i overensstemmelse med artikel 29. Afviklingsinstansen pålægger de nationale afviklingsmyndigheder at kontrollere og sikre, at institutter og moderselskaber overholder det i nærværende artikels stk. 1 fastsatte minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver.
5. Afviklingsinstansen underretter ECB og EBA om det minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, den har fastlagt for hvert institut og moderselskab i henhold til stk. 1.

6. Med henblik på at sikre en effektiv og ensartet anvendelse af denne artikel udsteder Afviklingsinstansen retningslinjer og sender instrukser til de nationale afviklingsmyndigheder vedrørende specifikke institutter eller koncerner.

Artikel 12a

Anvendelse og beregning af minimumskrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver

1. Afviklingsinstansen og de nationale afviklingsmyndigheder sikrer, at de i artikel 12, stk. 1 og 2, omhandlede enheder på alle tidspunkter opfylder minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver i overensstemmelse med artikel 12a-12i.
2. Det i stk. 1 omhandlede krav beregnes efter artikel 12d, stk. 3 eller 4, alt efter hvad der er relevant, som kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, udtrykt som en procentdel af:
 - a) den samlede risikoeksponering for den relevante enhed som omhandlet i stk. 1 beregnet i overensstemmelse med artikel 92, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013
 - b) eksponeringsmålet bag gearingsgraden for den relevante enhed som omhandlet i stk. 1 beregnet i overensstemmelse med artikel 429, stk. 3, i forordning (EU) nr. 575/2013.

Artikel 12b

Undtagelse fra minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver

1. Uanset artikel 12a skal Afviklingsinstansen undtage realkreditinstitutter, som finansieres med dækkede obligationer, og som i overensstemmelse med national ret ikke må modtage indskud, fra kravet i artikel 12a, stk. 1, hvis de opfylder alle følgende betingelser:
 - a) disse institutter vil blive likvideret ved hjælp af nationale insolvensprocedurer eller andre typer af procedurer, som er gennemført i overensstemmelse med artikel 38, 40 eller 42 i direktiv 2014/59/EU, der gælder for disse institutter
 - b) disse nationale insolvensprocedurer eller andre typer af procedurer vil sikre, at disse institutters kreditorer, herunder indehavere af dækkede obligationer, hvor det er relevant, vil bære tabet på en måde, som er i overensstemmelse med afviklingsmålene.
2. Institutter, der er undtaget fra kravet fastsat i artikel 12, stk. 1, er ikke omfattet af konsolideringen som omhandlet i artikel 12g, stk. 1.

Artikel 12c

Nedskrivningsrelevante passiver for afviklingsenheder

1. Nedskrivningsrelevante passiver indgår kun i afviklingsenhedernes kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, hvis de opfylder betingelserne fastsat i artikel 72a, stk. 2, med undtagelse af artikel 72b, stk. 2, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013.

2. Uanset artikel 72a, stk. 2, litra l), i forordning (EU) nr. 575/2013 indgår forpligtelser hidrørende fra gældsinstrumenter, der har derivatetegenskaber, såsom strukturerede obligationer, kun i kapitalgrundlaget og nedskrivningsrelevante passiver, hvis de opfylder alle følgende betingelser:
- a) et givent passivbeløb hidrørende fra gældsinstrumentet kendes inden udstedelsestidspunktet, er fast og har ikke derivatetegenskaber
 - b) gældsinstrumentet, herunder dets derivatetegenskaber, er ikke omfattet af en nettingaftale, og værdiansættelsen foretages ikke i henhold til artikel 49, stk. 3.
 - c) det i første afsnit omhandlede passiv indgår kun i kapitalgrundlaget og de nedskrivningsrelevante passiver med et beløb svarende til det, der henvises til i første afsnit, litra a).
3. Afviklingsinstansen kan på eget initiativ efter samråd med den nationale afviklingsmyndighed eller efter forslag fra en national afviklingsmyndighed beslutte, at kravet som omhandlet i artikel 12g opfyldes af afviklingsenhederne med instrumenter, der opfylder alle de betingelser, der er omhandlet i artikel 72a i forordning (EU) nr. 575/2013, med henblik på at sikre, at afviklingsenheden kan afvikles på en måde, som indebærer, at afviklingsmålene opfyldes.

Afviklingsinstansens afgørelse i henhold til dette stykke skal omfatte begrundelsen for den pågældende afgørelse på grundlag af følgende elementer:

- a) de ikkeefterstillede forpligtelser, der henvises til i stk. 1 og 2, har samme prioritet i den nationale prioritetsrækkefølge ved insolvens som visse forpligtelser, der er udelukket fra anvendelsen af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelserne i henhold til artikel 44, stk. 2 eller 3, i direktiv 2014/59/EU
- b) som følge af en planlagt anvendelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser på ikkeefterstillede forpligtelser, som ikke er udelukket fra anvendelsen af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelserne i henhold til artikel 44, stk. 2 eller 3, i direktiv 2014/59/EU, lider kreditorer med fordringer knyttet til disse forpligtelser større tab, end de ville have gjort ved en likvidation under almindelig insolvensbehandling
- c) størrelsen af de efterstillede forpligtelser må ikke overstige det beløb, der er nødvendigt for at sikre, at de i litra b) omhandlede kreditorer ikke lider tab, der er større end de tab, de ville have lidt ved en likvidation under almindelig insolvensbehandling.

Artikel 12d

Fastlæggelse af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver

1. Det i artikel 12a, stk. 1, omhandlede krav for hver enhed fastlægges af Afviklingsinstansen efter høring af de kompetente myndigheder, herunder ECB, på grundlag af følgende kriterier:
- a) behovet for at sikre, at afviklingsenheden kan afvikles ved anvendelse af afviklingsværktøjerne, herunder i givet fald bail-in-værktøjet, på en måde, hvormed afviklingsmålsætningerne opfyldes

- b) behovet for i hensigtsmæssigt omfang at sikre, at afviklingsenheder og deres datterselskaber, som er institutter, men ikke afviklingsenheder, har tilstrækkelige nedskrivningsrelevante passiver til, såfremt bail-in-værktøjet eller nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser anvendes på dem hver især, at sikre, at tabene kan dækkes og kapitalkravene eller i påkommende tilfælde gearingsgraden i form af de pågældende enheders egentlige kernekapitalprocent kan genoprettes til det niveau, som er nødvendigt for, at de fortsat kan opfylde kravene til tilladelse og fortsætte de aktiviteter, som de har tilladelse til i henhold til direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU
 - c) behovet for at sikre, at afviklingsenheden, såfremt det ifølge afviklingsplanen forventes, at visse kategorier af nedskrivningsrelevante passiver kan udelukkes fra bail-in, jf. artikel 27, stk. 5, eller kan overføres til en modtager i deres helhed ved en delvis overførsel, har tilstrækkelige øvrige nedskrivningsrelevante passiver til at sikre, at tabene kan dækkes, og kapitalkravene eller i påkommende tilfælde gearingsgraden i form af afviklingsenhedens egentlige kernekapitalprocent kan genoprettes til det niveau, som er nødvendigt for, at den fortsat kan opfylde kravene til tilladelse og fortsat kan udføre de aktiviteter, for hvilke den er godkendt i henhold til direktiv 2013/36/EU eller direktiv 2014/65/EU
 - d) enhedens størrelse, forretningsmodel, finansieringsmodel og risikoprofil
 - e) i hvilket omfang indskudsgarantiordningen kan bidrage til finansieringen af afviklingen i henhold til artikel 79
 - f) i hvilket omfang det forhold, at den relevante enhed er nødlidende, har negative virkninger for den finansielle stabilitet, herunder gennem afsmitning på andre institutter eller enheder på grund af enhedens indbyrdes forbundethed med andre institutter eller enheder eller med det finansielle system generelt.
2. Hvis afviklingsplanen omfatter iværksættelse af afviklingsforanstaltninger eller anvendelse af nedskrivnings- og konverteringsbeføjelser, skal det i artikel 12a, stk. 1, omhandlede krav svare til et beløb, der er tilstrækkeligt til at sikre, at:
- a) de tab, som enheden kan forventes at lide, absorberes fuldt ud ("tabsabsorbering")
 - b) enheden eller dens datterselskaber, som er institutter, men ikke afviklingsenheder, rekapitaliseres til det niveau, som er nødvendigt for, at de fortsat kan opfylde kravene til tilladelse og fortsætte de aktiviteter, som de har tilladelse i henhold til direktiv 2013/36/EU, direktiv 2014/65/EU eller tilsvarende lovgivning ("rekapitalisering").
- Hvis enheden ifølge afviklingsplanen skal likvideres ved almindelig insolvensbehandling, må det i artikel 12a, stk. 1, omhandlede krav for den pågældende enhed ikke overstige et beløb, der er tilstrækkeligt til at absorbere tab i henhold til første afsnit, litra a).
3. Med forbehold af sidste afsnit må det beløb, der henvises til i stk. 2, for afviklingsenheder, ikke overstige det største af følgende:
- a) summen af:

i) de tab, der muligvis skal absorberes ved afvikling, og som svarer til afviklingsenhedens krav, jf. artikel 92, stk. 1, litra a), b) og c), i forordning (EU) nr. 575/2013 og artikel 104a i direktiv 2013/36/EU, på delkonsolideret afviklingskoncernniveau

ii) et rekapitaliseringsbeløb, som giver afviklingskoncernen hidrørende fra afviklingen mulighed for at genoprette sin samlede kapitalprocent, jf. artikel 92, stk. 1, litra c), i forordning (EU) nr. 575/2013, og kravet, jf. artikel 104a i direktiv 2013/36/EU, på delkonsolideret afviklingskoncernniveau i overensstemmelse med de planlagte afviklingsforanstaltninger i afviklingsplanen

b) summen af:

i) de tab, der skal absorberes ved afvikling, og som svarer til afviklingsenhedens gearingsgradkrav, jf. artikel 92, stk. 1, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013, på delkonsolideret afviklingskoncernniveau

ii) et rekapitaliseringsbeløb, som giver afviklingskoncernen hidrørende fra afviklingen mulighed for at genoprette sin gearingsgrad, jf. artikel 92, stk. 1, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013, på delkonsolideret afviklingskoncernniveau i overensstemmelse med de planlagte afviklingsforanstaltninger i afviklingsplanen.

Med henblik på artikel 12a, stk. 2, litra a), udtrykkes kravet i artikel 12a, stk. 1, som beløbet beregnet i overensstemmelse med litra a) divideret med den samlede risikoeksponering ("TREA").

Med henblik på artikel 12a, stk. 2, litra b), udtrykkes kravet i artikel 12a, stk. 1, som beløbet beregnet i overensstemmelse med litra b) divideret med eksponeringsmålet bag gearingsgraden.

Afviklingsinstansen fastsætter de rekapitaliseringsbeløb, der er omhandlet i ovenstående afsnit, i overensstemmelse med de planlagte afviklingsforanstaltninger i afviklingsplanen og kan tilpasse disse rekapitaliseringsbeløb, således at de i tilstrækkelig grad afspejler de risici, der gør sig gældende for afviklingsmulighederne som følge af afviklingskoncernens forretningsmodel, finansieringsmodel og overordnede risikoprofil.

4. Med forbehold af sidste afsnit må det beløb, der henvises til i stk. 2, for enheder, som ikke selv er afviklingsenheder, ikke overstige nogle af følgende:

a) summen af:

i) de tab, der skal absorberes ved afvikling, og som svarer til enhedens krav, jf. artikel 92, stk. 1, litra a), b) og c), i forordning (EU) nr. 575/2013 og artikel 104a i direktiv 2013/36/EU

ii) et rekapitaliseringsbeløb, som giver enheden mulighed for at genoprette sin samlede kapitalprocent, jf. artikel 92, stk. 1, litra c), i forordning (EU) nr. 575/2013 og kravet, jf. artikel 104a i direktiv 2013/36/EU, i overensstemmelse med afviklingsplanen, eller

b) summen af:

i) de tab, der skal absorberes ved afvikling, og som svarer til enhedens gearingsgradkrav, jf. artikel 92, stk. 1, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013

ii) et rekapitaliseringsbeløb, som giver enheden mulighed for at genoprette sin gearingsgrad, jf. artikel 92, stk. 1, litra d), i forordning (EU) nr. 575/2013, i overensstemmelse med afviklingsplanen.

Med henblik på artikel 12a, stk. 2, litra a), udtrykkes kravet i artikel 12a, stk. 1, i procent som beløbet beregnet i overensstemmelse med litra a) divideret med den samlede risikoeksponering ("TREA").

Med henblik på artikel 12a, stk. 2, litra b), udtrykkes kravet i artikel 12a, stk. 1, i procent som beløbet beregnet i overensstemmelse med litra b) divideret med eksponeringsmålet bag gearingsgraden.

Afviklingsinstansen fastsætter de i dette stykke omhandlede rekapitaliseringsbeløb i overensstemmelse med de planlagte afviklingsforanstaltninger i afviklingsplanen og kan tilpasse disse rekapitaliseringsbeløb, således at de i tilstrækkelig grad afspejler de risici, der gør sig gældende for rekapitaliseringsbehovene som følge af enhedens forretningsmodel, finansieringsmodel og overordnede risikoprofil.

5. Hvis Afviklingsinstansen forventer, at visse kategorier af nedskrivningsrelevante passiver kan udelukkes fra bail-in, jf. artikel 27, stk. 5, eller kan overføres til en modtager i deres helhed ved en delvis overførsel, må det i artikel 12a, stk. 1, omhandlede krav ikke overstige et beløb, der er tilstrækkeligt til at:

a) dække de udelukkede forpligtelser identificeret i overensstemmelse med artikel 27, stk. 5

b) sikre, at de i stk. 2 omhandlede betingelser er opfyldt.

6. Afviklingsinstansens afgørelse om at pålægge et minimumkrav til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante forpligtelser i henhold til denne artikel skal omfatte begrundelsen for afgørelsen, herunder en fuld vurdering af de elementer, der henvises til i stk. 2-5, navnlig hvad angår behovet for og omfanget af det krav, der er omhandlet i artikel 104a i direktiv 2013/36/EU, i rekapitaliseringsbeløbet.

7. I stk. 3 og 4 tolkes kapitalkrav i overensstemmelse med den kompetente myndigheds anvendelse af overgangsbestemmelserne i tiende del, afsnit I, kapitel 1, 2 og 4, i forordning (EU) nr. 575/2013 og i de bestemmelser i den nationale lovgivning, i henhold til hvilke de beføjelser, der er tillagt de kompetente myndigheder ved nævnte forordning, udøves.

8. Afviklingsinstansen kan reducere det i artikel 12a, stk. 1, omhandlede krav for at tage hensyn til det bidrag, som en indskudsgarantiordning i overensstemmelse med artikel 109 i direktiv 2014/59/EU forventes at yde til finansieringen af den foretrukne afviklingsstrategi.

En sådan reduktion baseres på en troværdig vurdering af indskudsgarantiordningens eventuelle bidrag og skal som minimum:

a) være mindre end et forsigtigt skøn over de potentielle tab, som indskudsgarantiordningen ville have lidt, hvis instituttet var blevet likvideret ved almindelig insolvensbehandling, under hensyntagen til indskudsgarantiordningens prioritet i henhold til artikel 108 i direktiv 2014/59/EU

b) være mindre end den grænse, der er sat for bidrag fra indskudsgarantiordninger i artikel 109, stk. 5, andet afsnit, i direktiv 2014/59/EU

c) tage højde for den overordnede risiko for at opbruge de til rådighed stående finansielle midler fra indskudsgarantiordningen som følge af bidrag i forbindelse med en række sammenbrud eller afviklinger af banker

d) være i overensstemmelse med andre relevante bestemmelser i national lovgivning og de pligter og det ansvar, som påhviler den myndighed, der er ansvarlig for indskudsgarantiordningen.

Afviklingsinstansen skal efter høring af den myndighed, der er ansvarlig for indskudsgarantiordningen, dokumentere sin tilgang til vurderingen af den overordnede risiko for at opbruge indskudsgarantiordningens til rådighed stående finansielle midler og foretage reduktioner i overensstemmelse med afsnit 1, forudsat at risikoen ikke er uforholdsmæssigt stor.

Artikel 12e

Fastlæggelse af kravet til G-SII-enheder

1. Minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver for en afviklingsenhed, som er et G-SII eller indgår i et G-SII, består af:
 - a) det krav, der er omhandlet i artikel 92a i forordning (EU) nr. 575/2013
 - b) ethvert krav om supplerende kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver fastsat af afviklingsmyndigheden for en specifik enhed i medfør af stk. 2, der opfyldes med forpligtelser, som opfylder betingelserne i artikel 12c.
2. Afviklingsinstansen kan kun stille krav om supplerende kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i stk. 1, litra b):
 - a) hvis kravet i stk. 1, litra a), ikke er tilstrækkeligt til at opfylde de fastsatte betingelser i artikel 12d
 - b) i det omfang kapitalgrundlaget og nedskrivningsrelevante passiver ikke overstiger det niveau, der er nødvendigt for at opfylde betingelserne i artikel 12d.
3. Afviklingsinstansens afgørelse om at stille krav om supplerende kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i stk. 1, litra b), skal omfatte begrundelsen for afgørelsen, herunder en fuld vurdering af de elementer, der henvises til i stk. 2.

Artikel 12f

Vejledning om minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver

1. Afviklingsinstansen kan vejlede en enhed om at have kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver, som opfylder betingelserne i artikel 12c og artikel 12h, stk. 3, ud over de i artikel 12d og 12e fastsatte niveauer for beløb til følgende formål:
 - a) til at dække enhedens potentielle yderligere tab ud over tabene som omhandlet i artikel 12d, og/eller
 - b) til at sikre, at en tilstrækkelig markedstillid til enheden bevares i tilfælde af afvikling, gennem kapitalinstrumenter ud over kravet i artikel 12d, stk. 2, litra b), ("markedstillidsbuffer").

Vejledningen og beregningerne omhandler kun kravet i artikel 12a, stk. 1, der beregnes i overensstemmelse med artikel 12a, stk. 2, litra a).

2. Beløbet angivet i vejledningen i overensstemmelse med stk. 1, litra a), kan kun fastsættes, hvis den kompetente myndighed allerede selv har udarbejdet retningslinjer i overensstemmelse med artikel 104b i direktiv 2013/36/EU, og må ikke være højere end det angivne niveau i disse retningslinjer.

Beløbet angivet i vejledningen i overensstemmelse med stk. 1, litra b), må ikke være højere end det kombinerede bufferkrav, jf. artikel 128, nr. 6, i direktiv 2013/36/EU, med undtagelse af kravet omhandlet i litra a) i nævnte bestemmelse, medmindre et højere niveau er nødvendigt for at sikre, at enheden efter afviklingen fortsat opfylder kravene til tilladelse i en passende periode, dog højst et år.

Afviklingsmyndigheden skal give enheden en begrundelse og en fuld vurdering af behovet for og niveauet i den vejledning, der gives i henhold til denne artikel.

3. Hvis en enhed til stadighed ikke har supplerende kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver som angivet i vejledningen i henhold til stk. 1, kan Afviklingsinstansen kræve, at det i artikel 12d, stk. 2, angivne beløb forøges, således at det er i overensstemmelse med den vejledning, der gives i henhold til denne artikel.
4. En enhed uden supplerende kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver som angivet i den vejledning, der henvises til i stk. 1, omfattes ikke af restriktionerne i artikel 141 i direktiv 2013/36/EU.

Artikel 12g

Anvendelse af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver på afviklingsenheder

1. Afviklingsmyndighederne skal opfylde kravene fastsat i artikel 12d-12f på et konsolideret grundlag på afviklingskoncernniveau.
2. Det i artikel 12a, stk. 1, omhandlede krav til en afviklingsenhed, der er etableret i en deltagende medlemsstat på konsolideret afviklingskoncernniveau, skal fastlægges af Afviklingsinstansen efter høring af koncernafviklingsmyndigheden og den konsoliderende tilsynsmyndighed på grundlag af de kriterier, der er fastsat i artikel 12d-12f, og ud fra, hvorvidt koncernens datterselskaber i tredjelande skal afvikles separat i overensstemmelse med afviklingsplanen.

Artikel 12h

Anvendelse af kravet på enheder, som ikke selv er afviklingsenheder

1. Institutter, som er datterselskaber af en afviklingsenhed og ikke selv er afviklingsenheder, skal opfylde kravene fastsat i artikel 12d-12f på individuel basis.

Afviklingsinstansen kan efter høring af de kompetente myndigheder og ECB beslutte at anvende kravet i nærværende artikel på en enhed som omhandlet i artikel 1, stk. 1, litra b), c) eller d), i direktiv 2014/59/EU, som er et datterselskab af en afviklingsenhed og ikke selv en afviklingsenhed.
2. Det i artikel 12a, stk. 1, omhandlede krav til de enheder, der er omhandlet i stk. 1, er baseret på følgende kriterier:

- a) afviklingsenheden opfylder det konsoliderede krav, der er fastsat i artikel 12g
 - b) summen af alle de krav, der finder anvendelse på afviklingskoncernens datterselskaber, skal dækkes af og må ikke overstige det konsoliderede krav omhandlet i artikel 12g, medmindre dette udelukkende skyldes virkningerne af konsolideringen på afviklingskoncernniveau i overensstemmelse med artikel 12g, stk. 1
 - c) kravet skal opfylde kriterierne i stk. 3
 - d) det må ikke overstige datterselskabets bidrag til det i artikel 12g, stk. 1, omhandlede konsoliderede krav.
3. Det i artikel 12a, stk. 1, omhandlede krav skal opfyldes med en eller flere af følgende:
- a) passiver, der:
 - i) udstedes til og købes af afviklingsenheden
 - ii) opfylder kriterierne i artikel 72a, med undtagelse af artikel 72b, stk. 2, litra b), i forordning (EU) nr. 575/2013
 - iii) har en lavere prioritet ved almindelig insolvensbehandling end andre forpligtelser, bortset fra dem, der er omfattet af kapitalgrundlagskrav og udstedes til og købes af andre enheder end afviklingsenheden
 - iv) er genstand for nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelser i henhold til artikel 21, som er i overensstemmelse med afviklingskoncernens afviklingsstrategi, navnlig ved ikke at berøre afviklingsenhedens kontrol med datterselskabet
 - b) nedskrivningsrelevante kapitalgrundlagsinstrumenter udstedt til og købt af andre enheder end afviklingsenheden, når anvendelse af nedskrivnings- eller konverteringsbeføjelsen i henhold til artikel 21 ikke berører afviklingsenhedens kontrol med datterselskabet.
4. Efter aftale med Afviklingsinstansen kan det i artikel 12a, stk. 1, omhandlede krav opfyldes med en garanti stillet af afviklingsenheden over for datterselskabet, der opfylder følgende betingelser:
- a) garantien stilles for et beløb, der som minimum svarer til det beløbskrav, garantien træder i stedet for
 - b) garantien udløses, når datterselskabet ikke kan indfri sin gæld eller sine andre forpligtelser, efterhånden som de forfalder, eller når der er blevet truffet en beslutning om datterselskabet i overensstemmelse med artikel 21, stk. 3, alt efter hvad der indtræffer først
 - c) der stilles sikkerhed for garantien gennem en aftale om finansiel sikkerhedsstillelse som defineret i artikel 2, stk. 1, litra a), i direktiv 2002/47/EF for mindst 50 % af beløbet
 - d) garantien og aftalen om finansiel sikkerhedsstillelse er underlagt national ret i den medlemsstat, hvor datterselskabet er etableret, medmindre Afviklingsinstansen bestemmer andet
 - e) den underliggende sikkerhedsstillelse for garantien opfylder kravene i artikel 197 i forordning (EU) nr. 575/2013, der efter passende

konservative haircuts er tilstrækkelig til at dække det garanterede beløb fuldt ud

- f) den underliggende sikkerhedsstillelse for garantien er ubehæftet og anvendes navnlig ikke som underliggende sikkerhedsstillelse for andre garantier
- g) sikkerhedsstillelsen har en effektiv løbetid, som opfylder den samme løbetidsbetingelse som i artikel 72c, stk. 1, i forordning (EU) nr. 575/2013
- h) der er ingen juridiske, reguleringsmæssige eller operationelle barrierer for overførslen af sikkerhedsstillelsen fra afviklingsenheden til det pågældende datterselskab, herunder når afviklingsforanstaltningen træffes over for afviklingsenheden.

Artikel 12i

Dispensation fra minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver for enheder, som ikke selv er afviklingsenheder

Afviklingsinstansen kan dispensere helt fra anvendelsen af artikel 12h på et datterselskab af en afviklingsenhed, der er etableret i en deltagende medlemsstat, hvis:

- a) både datterselskabet og afviklingsenheden er etableret i den samme deltagende medlemsstat
- b) afviklingsenheden opfylder det krav, der er fastsat i artikel 12g
- c) der ikke er nogen nuværende eller forudsete væsentlige praktiske eller juridiske hindringer for afviklingsenhedens hurtige overførsel af kapitalgrundlag eller tilbagebetaling af forpligtelser til datterselskabet, der er blevet truffet en beslutning om i overensstemmelse med artikel 21, stk. 3, navnlig når afviklingsforanstaltningen træffes over for afviklingsenheden.

Artikel 12g

Manglende overholdelse af kravet

1. En enheds overtrædelse af minimumskravet til kapitalgrundlag og nedskrivningsrelevante passiver afhjælpes af Afviklingsinstansen og andre relevante myndigheder på mindst en af følgende måder:
 - a) udøvelse af beføjelser til at afhjælpe eller fjerne hindringer for afvikling i overensstemmelse med artikel 10
 - b) foranstaltninger i henhold til artikel 104 i direktiv 2013/36/EF
 - c) foranstaltninger til tidlig indgriben i henhold til artikel 13
 - d) administrative sanktioner og andre administrative foranstaltninger i henhold til artikel 110 og artikel 111 i direktiv 2014/59/EU.
2. Afviklingsinstansen, afviklingsmyndighederne og de kompetente myndigheder i de deltagende medlemsstater hører hinanden, når de udøver deres respektive beføjelser i henhold til stk. 1, litra a)-d)."
6. Artikel 16 ændres som følger:
 - a) Stk. 2 affattes således:

"2. Afviklingsinstansen træffer en afviklingsforanstaltning over for et moderselskab som omhandlet i artikel 2, litra b), hvis betingelserne som fastsat i artikel 18, stk. 1, er opfyldt."

b) Stk. 3 affattes således:

"3. Uanset om et moderselskab ikke opfylder betingelserne i artikel 18, stk. 1, kan Afviklingsinstansen træffe afgørelse om afviklingsforanstaltninger over for det pågældende moderselskab, hvis det er en afviklingsenhed, og hvis et eller flere af dettes datterselskaber, der er institutter og ikke afviklingsenheder, opfylder betingelserne i artikel 18, stk. 1, og deres aktiver og passiver er af et sådant omfang, at deres sammenbrud udgør en trussel mod et institut eller koncernen som helhed, og afviklingsforanstaltninger over for det pågældende moderselskab er nødvendige for afviklingen af sådanne datterselskaber, der er institutter, eller for afviklingen af koncernen som helhed."

7. "Relevante kapitalinstrumenter" i artikel 18, stk. 1, litra b), erstattes med "relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver".

8. Artikel 20, stk. 5, litra c), affattes således:

"c) hvis beføjelsen til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver i overensstemmelse med artikel 21, stk. 7, anvendes, at indgå i afgørelsen om omfanget af annulleringen eller udvandingen af ejerskabsinstrumenter og omfanget af nedskrivningen eller konverteringen af relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver".

9. Artikel 21 ændres som følger:

a) Overskriften affattes således:

"Nedskrivning og konvertering af kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver"

b) "kapitalinstrumenter" i stk. 1, første punktum, erstattes med "kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver"

c) "kapitalinstrumenter" i stk. 1, litra b), erstattes med "kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver"

d) "kapitalinstrumenter" i stk. 3, litra b), erstattes med "kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver"

e) "kapitalinstrumenter" i stk. 8, andet afsnit, erstattes med "kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver"

f) Stk. 7 affattes således:

"7. Hvis en eller flere af de i stk. 1 omhandlede betingelser er opfyldt, beslutter Afviklingsinstansen, der handler efter proceduren som fastsat i artikel 18, om beføjelserne til at nedskrive eller konvertere relevante kapitalinstrumenter og nedskrivningsrelevante passiver skal udøves uafhængigt eller i overensstemmelse med proceduren i artikel 18 kombineret med en afviklingsforanstaltning.

Beføjelsen til at nedskrive eller konvertere nedskrivningsrelevante passiver uafhængigt af afviklingsforanstaltninger kan kun udøves i forbindelse med nedskrivningsrelevante passiver, der opfylder betingelserne i artikel 12, stk. 3, litra a), med undtagelse af betingelsen vedrørende forpligtelsernes restløbetid."

g) I stk. 10 indsættes følgende litra:

"d) hovedstolen af nedskrivningsrelevante passiver som omhandlet i stk. 7 nedskrives eller/og konverteres til egentlige kernekapitalinstrumenter, i det omfang det er nødvendigt for at nå de i artikel 14 fastsatte afviklingsmål eller inden for de relevante nedskrivningsrelevante passiver, alt efter hvad der er lavest."

Artikel 6
Ikrafttræden

1. Denne ændringsforordning træder i kraft på tyvendedagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.
2. Denne forordning anvendes senest 18 måneder efter datoen for dens ikrafttræden.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.
Udfærdiget i Bruxelles, den .

På Europa-Parlamentets vegne
Formanden

På Rådets vegne
Formanden